

ПРОБЛЕМЫ И ПЕРСПЕКТИВЫ РАЗВИТИЯ СОТРУДНИЧЕСТВА МЕЖДУ СТРАНАМИ ЮГО-ВОСТОЧНОЙ ЕВРОПЫ В РАМКАХ ЧЕРНОМОРСКОГО ЭКОНОМИЧЕСКОГО СОТРУДНИЧЕСТВА И ГУАМ

Современный этап социально-экономического развития общества характеризуется наличием огромных объемов накопленных знаний. Новые решения, полученные в рамках бизнеса, могут быть воплощены в реальные технологии. Но далеко не всякая идея находит применение в нужном направлении и в требуемых масштабах. Многие плодотворные решения вообще не используются, зачастую же насильно внедряются идеи бесперспективные. Все это приводит к распылению сил, средств и времени. Отсюда — острая необходимость в управлении внедрением инновациями. Ускоряющийся процесс их появления выявляет противоречия между "старой" и "новой" экономикой, между нарождающимися технологиями и **уровнем подготовки персонала.**

Это требует, в свою очередь, изучения влияния инноваций на все элементы социально-экономической системы. Возникает необходимость управления социальными, образовательными и психологическими аспектами инноваций.

Наиболее распространенными формами передачи знаний в настоящее время по-прежнему остаются традиционные лекции и семинары, однако их недостаточно, поскольку системы переподготовки и повышения квалификации должны способствовать формированию и закреплению новых навыков и умений. Это может быть достигнуто только с применением интерактивных методов, среди которых наиболее действенным, по мнению многих специалистов, является метод анализа конкретных ситуаций.

Наблюдается смещение предпочтений от долгосрочных и среднесрочных курсов к коротким интенсивным программам с быстрой отдачей.

Руководители устойчиво развивающихся компаний отдают предпочтение организации внутрифирменных программ повышения квалификации или созданию корпоративных университетов. В тех же случаях, когда основной целью является приобретение новых знаний, наиболее рациональным вариантом представляется направление сотрудников на обучение в школы бизнеса и университеты.

Определенное влияние на выбор "поставщиков" на рынке услуг по организационному развитию и повышению квалификации менеджеров оказывает техническое оснащение и качество учебных материалов. Однако далеко не все современные технические средства в равной степени эффективны и популярны среди управленцев. В числе возможных вариантов, предлагавшихся им для повышения квалификации, последнее место по-прежнему занимает дистанционное образование.

Для дальнейшего развития и совершенствования системы подготовки кадров для инновационного предпринимательства предлагаем определить в качестве приоритетных следующие направления реализации **государственной стратегии развития инновационного предпринимательства:**

- выделение подготовки кадров для инновационного предпринимательства в одно из основных направлений программ поддержки инновационного предпринимательства всех уровней (федерального, регионального, муниципального);
- разработка и обеспечение финансирования из федерального бюджета системы мер, направленных на создание в депрессивных регионах России и дальнейшее развитие во всех регионах системы дополнительного профессионального образования, обеспечивающей переподготовку и повышение квалификации специалистов для сферы инновационного предпринимательства;
- обеспечение взаимодействия государственных и негосударственных структур, координации российских и международных программ в сфере подготовки кадров для инновационного предпринимательства;
- осуществление целевого финансирования на конкурсной основе исследований, направленных на обобщение и анализ практического опыта, накопленного учреждениями делового образования в сфере подготовки кадров для инновационного предпринимательства, отбор и поддержку лучших образовательных и учебных программ и методических разработок;
- осуществление финансовой и организационной поддержки разработки учебно—методической литературы, методического и информационного обеспечения подготовки предпринимателей и консультационного сопровождения их деятельности;
- построение и обеспечение функционирования многоуровневой системы подготовки, переподготовки и повышение квалификации специалистов для сферы инновационного предпринимательства, в том числе преподавателей, консультантов, работников государственных и негосударственных структур, обеспечивающих реализацию государственной политики в сфере поддержки инновационного предпринимательства;
- реализация мер по обеспечению доступности для широких слоев населения обучения основам предпринимательской деятельности, уделив при этом особое внимание подготовке молодежи к предпринимательству;
- развитие дистанционных и электронных технологий подготовки граждан к предпринимательской деятельности;
- развитие системы профессионально—общественной аккредитации образовательных и учебных программ подготовки к предпринимательской деятельности;
- разработка и утверждение федерального стандарта по специальности "Руководитель инновационного предприятия";
- разработка системы мер, направленных на стимулирование повышения квалификации специалистов, занятых в сфере инновационного малого предпринимательства, в том числе — путем создания для них системы льготного кредитования для оплаты образовательных услуг, увеличения процента от средств, направляемых на повышение квалификации работников и относимых на себестоимость продукции предприятий.

РЕЗЮМЕ

У статті проаналізовані: сфера інновацій для російських підприємств, рівень підготовки персоналу, пріоритетні напрями реалізації державної стратегії розвитку інноваційного підприємництва.

Ключові слова: сфера інновацій, рівень підготовки персоналу, державна стратегія розвитку

РЕЗЮМЕ

В статье проанализированы: сфера инноваций для российских предприятий, уровень подготовки персонала, приоритетные направления реализации государственной стратегии развития инновационного предпринимательства.

Ключевые слова: сфера инноваций, уровень подготовки персонала, государственная стратегия развития

SUMMARY

The article analyzed: innovation sphere for Russian enterprises, the level of personnel training, the priority directions of the state strategy of development of innovative entrepreneurship.

Key words: innovation sphere, the level of personnel training, the state strategy of development

ФАКТОРИ ВПЛИВУ НА ПРИСКОРЕННЯ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Гейср Г.В., д.е.н. заступник голови правління, перший заступник директора Українського науково-дослідного та проектно-конструкторського інституту побутового машинобудування NORD GROUP

Болгов В.С. аспірант ДонНУЕТ, викладач кафедри «Економіки та права» Донецького філіалу Українського державного університету економіки і міжнародної торгівлі

Постановка проблеми. На сучасному етапі розвитку економічної думки не заперечним фактом є те, що головним фактором сталого розвитку національної економіки є постійне впровадження інновацій у всіх галузях національного господарства. Тобто для створення сучасної економічної системи необхідно впроваджувати модель інноваційного розвитку національної економіки. За ствердженнями М. Папієва: «У часи неоліту та енеоліту земельна рента призвела до того, що людство перейшло до ранніх форм державності; на прикінці середньовіччя, з розвитком мануфактур, після епохи промислового перевороту з'являється промислова рента; в

ПРОБЛЕМЫ И ПЕРСПЕКТИВЫ РАЗВИТИЯ СОТРУДНИЧЕСТВА МЕЖДУ СТРАНАМИ ЮГО-ВОСТОЧНОЙ ЕВРОПЫ В РАМКАХ ЧЕРНОМОРСКОГО ЭКОНОМИЧЕСКОГО СОТРУДНИЧЕСТВА И ГУАМ

новітні часи з'являється інтелектуальна рента, яка й задає тон у світі і частка якої у вартості інноваційних товарів перевищує 60 %» [1]. Дану тезу підтверджують дослідження вчених РАН, які свідчать що 1 дол. США вкладений в галузь з використанням високих технологій дає віддачу в 100 дол. США, а термін окупності складає 2-3 роки, крім того 1 кг. продукції що виготовляю електронна промисловість еквівалентний 110 тоннам нафти, а продукція що виробляється за супер сучасними технологіями еквівалентна 50000 т. нафти [2, с. 4].

Виходячи з вище вказаного кожна країна мала б забезпечити свій економічний розвиток на основі постійного розвитку інноваційних технологій. Як свідчить досвід економічно розвинутих країн світу ефективність державної інноваційної політики впливає на визначення конкурентоспроможності національної економіки в цілому. Так майже 90 % приросту валового продукту в цих країнах забезпечується за рахунок впровадження нових технологій [3, с. 45]. Але на практиці можна спостерігати різнонаправлені тенденції. Так Україна з метою підвищення рівня конкурентоспроможності національної економіки мала б стимулювати активне впровадження моделі інноваційного типу розвитку, але на жаль, можна спостерігати непослідовні заходи, які іноді суперечать один одному.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Останнім часом багато вітчизняних фахівців звертають свою увагу на дослідження проблеми інноваційного розвитку економіки України, та розв'язанню проблем, що виникають на цьому шляху. До них можна віднести таких вчених як Єрмошенко М.М. [3], Сем'янчук П.М. [2], Папіс М. [1], Амоша А.І. [4], Куштин В.В [5], Третяк В.В. [8], Дронова [8] та інші.

Але більшість з них ставлять акценти в своїх дослідженнях на правовому забезпеченні створення інноваційної моделі, майже не звертаючи увагу на структурному аспекті.

Ціль наукової статті полягає в виявленні прешкод на шляху України до створення інноваційної моделі економічного розвитку національної економіки, та причин низької результативності заходів, що вже були впроваджені з цією метою.

Основні результати дослідження. Інноваційна діяльність в Україні регулюється достатньою кількістю правових та нормативних актів. До їх числа входять Конституція України, Закон України «Про інноваційну діяльність», Закон України «Про інвестиційну діяльність», Закон України «Про наукову і науково-технічну діяльність», Закон України «Про наукову і науково-технічну експертизу», Закон України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні», Закон України «Про державне регулювання діяльності в сфері трансферу технологій», Закон України «Про пріоритетні напрями розвитку науки і техніки», Закон України «Про спеціальний режим інвестиційної та інноваційної діяльності технологічних парків», та багато інших. Але за результатами рейтингу Всесвітнього економічного форуму, наша держава серед 134 країн, що було досліджено у 2009 р. у сфері розвитку початкової освіти посіла 37 місце, розвитку вищої освіти відповідно – 45 місце, у сфері формування чинників інноваційного розвитку країни – 52 місце, за оснащенням сучасними технологіями – 65 місце, а у сфері захисту інтелектуальної власності – 114 місце [3, с. 47].

Наведені данні свідчать про низьку ефективність та непослідовність в реалізації заходів що до розвитку відчизняної інноваційної системи, та неефективного використання власних інноваційних потенціалів. Крім того спостерігається тенденція подальшого відставання економіки України від розвинутих країн світу в технологічному розвитку, що призводить до зниження конкурентоспроможності національної економіки на всіх її рівнях. Як наслідок перетворює економіку нашої держави на ту що експортує сировинні ресурси з незначною часткою доданої вартості, що є серйозною загрозою для економічної та національної безпеки України.

Інноваційним процесам в Україні, до останнього часу, були притаманні неоднозначні тенденції, насамперед через відсутність міцної виробничої основи виготовлення інноваційної продукції. Як наслідок — відсутність стійкого зростання частки підприємств промисловості, що впроваджують інновації, та низький показник частки інноваційно активних підприємств їх частка з 2004 по 2008 роки коливалася в межах 12 – 11 % [4 с. 451], в той час, як у розвинутих країнах сягає 60—70% [5 с. 119].

Не зважаючи на велику кількість регуляторних актів, що були наведені вище, законодавство України, на відміну від більшості країн світу, не передбачає стимулювання залучення у науково-технічну та інноваційну сферу позабюджетних коштів, не стимулює витрати промислових підприємств на проведення наукових досліджень і розробок. Комерційні банки, а також інші можливі інвестори, економічно не зацікавлені вкладати інвестиції у розвиток інноваційного потенціалу підприємств. І це в той час, коли у підприємств і так не вистає коштів для ведення звичайної економічної діяльності.

Відсутня налагоджена належним чином координація взаємодії науки з виробництвом, наявні вітчизняні науково-технічні досягнення ефективно не використовуються, майже не пов'язані між собою науково-технічний та економічний розвиток. Низьким залишаються обсяги державного замовлення на новітні технології, які щорічно становлять лише близько 1% бюджетного фінансування наукової сфери [3, с. 48]. Це теж не стимулює наукові організації до розробки нових технологій, а підприємства - впроваджувати їх з метою розвитку власного інноваційного потенціалу. Крім того, наявні диспропорції в структурі фінансових ресурсів вітчизняної науково-технічної сфери негативно впливають на зростання організаційно-економічної відокремленості наукової діяльності від виробничого сектору, обумовлюють низькі результати наукової сфери, що в сукупності має негативні мультиплікативні наслідки для національного господарства в цілому і особливо його складових - підприємств, що засвідчує їхній низький технологічний рівень.

Великою проблемою залишається невідповідність корпоративних структур, що формуються в національній економіці, на вимогу інноваційного розвитку. Це пов'язано з тим, що переважна частина галузевої науки залишилася за межами корпоративних структур і, відповідно, за межами відтворювальних механізмів фінансування.

Базове законодавство щодо формування і розвитку національної інноваційної системи певною мірою створено, але його практичне застосування стримується недостатньою інфраструктурою, нерозвинутою системою інноваційного менеджменту, явно недостатнім захистом прав інтелектуальної власності. Це призводить до того, що у багато разів скоротилося число поданих винаходів і раціоналізаторських пропозицій (кількість винахідників і раціоналізаторів порівняно з 1991 р. скоротилася більш як у 20 разів), а ті, що розроблені, не впроваджуються на виробництві [3, с. 49].

Одним з виходів з цього становища я вважаю в наданні одному з державних керівних органів консалдуючих функцій з аналізу, впровадження та контролю від створенням національної інноваційної системи до інноваційної діяльності окремих підприємств. Крім того цей орган має бути поза політикою та не залежати від політичних кон'юктур, мати реальну економічну владу та нести повну відповідальність за свої дії. Діюче державне агентство України з інвестицій та розвитку не виконує ці функції. Дуже вдалим є опит Японії, де цю роль виконує Міністерству міжнародної торгівлі та промисловості (MITI, Ministry of International Trade and Industry), яке розробляє практичні заходи та рекомендації, що відповідають ринковим реаліям, з метою стимулювання інвестицій та швидкого розвитку конкретних галузей економіки. Вагомий вплив MITI підтримується складною системою її взаємозв'язку з бізнес-інституціями. Ця система включає Міністерство фінансів (MOF, Ministry of Finance), міністерство пошти та телекомунікацій, Банк Японії, Агенція з економічного планування, національні профспілки, асоціації промисловців, кейрецу (групи компанії) та ін. Ця система виконує функції не тільки впливу та координації дій, але й розв'язання конфліктів та спорів зацікавлених сторін, таким чином що переможець зобов'язаний надати компенсацію переможений стороні в тому чи іншому вигляді [6 с. 80].

Для запобігання виникненню корупції в такому масивному чиновницькому апараті була розроблена система постійної звітності влади перед суспільством. Всі результати інвестиційних та управлінських рішень, позитивні, або негативні заносились до «Білої книги» і ці данні систематично оприлюднювались [7 с. 80].

Іншою проблемою інноваційного розвитку є брак інвестиційних коштів на проведення науково-дослідних робіт, або впровадження їх у виробництво. Напрацьований у багатьох розвинутих країнах досвід венчурного фінансування, надзвичайно важливий для підтримки інноваційного розвитку підприємств, майже не отримав в Україні належного розвитку. В умовах практичної відсутності вітчизняного венчурного капіталу венчурні фонди переважно зарубіжного походження не зацікавлені у розвитку вітчизняних конкурентоспроможних технологій і тому свої інвестиції спрямовують на придбання акцій великих підприємств енергетичної, машинобудівної, будівельної та переробної промисловості, а не у сферу високих технологій.

ПРОБЛЕМЫ И ПЕРСПЕКТИВЫ РАЗВИТИЯ СОТРУДНИЧЕСТВА МЕЖДУ СТРАНАМИ ЮГО-ВОСТОЧНОЙ ЕВРОПЫ В РАМКАХ ЧЕРНОМОРСКОГО ЭКОНОМИЧЕСКОГО СОТРУДНИЧЕСТВА И ГУАМ

Недостаток фінансування Загальнодержавної комплексної програми розвитку високих наукоємних технологій не дозволяє ефективно використовувати нові методи фінансування проектів програми, згідно з якими держава має надавати фінансову підтримку в розмірі до 30% вартості проекту [3, с. 48].

Ця проблема тісно пов'язана з формуванням в економіці України сучасного і масштабного ринку інноваційної продукції, а також інфраструктури інноваційної діяльності, що стимулює підприємства виходити на ринок зі своєю новою продукцією. Недостатньо є підтримка з боку держави вітчизняних експортерів інноваційної продукції в умовах високої конкуренції на світовому ринку високотехнологічних товарів і послуг. Розв'язати ці проблеми може створення регіональних інноваційних систем (PIC).

PIC – це сприятливе для інновації інституційне меревовище в межах якого ефективно реалізується вся потужність державної фінансової підтримки фундаментальних наукових досліджень, та можливість здійснення фінансування приватними організаціями. Регіональна інноваційна система утворює сукупність організацій і підприємств, розташованих на даній території, що здійснюють діяльність зі створення, комерціалізації, і розповсюдження інновацій, а також сукупність організацій інноваційної інфраструктури, органів регіонального управління та інститутів, що забезпечують реалізацію механізмів інноваційного розвитку відповідно до регіональних особливостей та в межах вимог функціонування національної інноваційної системи.

Орієнтовний склад регіональної інноваційної системи, на думку Третяк В.В. та Дронової Н.В., можна представити у вигляді сукупності її структурних компонентів (таб. 1) [8, с. 135].

Таблиця 1. Склад регіональної інноваційної системи.

Складові	Основні суб'єкти	Надані ресурси
Фінансова компонента	Кредитно-фінансові установи, фонди державної підтримки інноваційної діяльності, венчурні фонди, інвестиційні інститути, фінансові інститути	Фінансові ресурси
Матеріальна компонента	Технопарки, наукогради, інноваційно-технологічні центри, бізнес інкубатори	Будинки, спорудження, устаткування, тощо
Наукова компонента	Наукові організації, вищі навчальні заклади, промислові підприємства, малі підприємства, незалежно від організаційно-правової форми, які працюють у науково-технологічній інноваційній сфері.	Наукові ідеї, розробки
Інформаційна компонента	Інвестиційні консультанти, центри збереження науково-технічної інформації, аналітичні статистичні та інформаційні центри	Необхідна інформація
Кадрова компонента	Освітні установи з підготовки і перепідготовки кадрів у сфері науково інноваційного менеджменту, технологічного аудиту, маркетингу тощо.	Кадрові ресурси необхідної кваліфікації
Експертно-консалтингова компонента	Організації, які займаються наданням послуг стандартизації, сертифікації, консалтингові центри	Спеціальні послуги
Правова компонента	Юридичні консультанти, організації, які займаються наданням послуг із проблем інтелектуальної власності	Законодавство і юридичний супровід

Наступною проблемою розвитку національної інноваційної системи України стало те, що ціни на нову техніку ростуть значно швидше ніж, її продуктивність, і коштує значно дорожче, ніж низькокваліфікована робоча сила. Модернізація виробництва стає не вигідною, оскільки підприємства, що не застосовують у виробництві досягнення науково-технічного прогресу, мають нижчі витрати.

Таким чином в економіці України не обладнання витісняє робітників із виробничого процесу, а навпаки, дешева робоча сила витісняє передову техніку, працівники заміщають обладнання, що вичерпало свій ресурс. Становище, що склалося в Україні є типовим для періодів економічної кризи, в які потрапляють індустріальні країни світу. Таким прикладом є криза 70-х років ХХ ст. у світовому господарстві, коли підприємства, що встигли модернізувати виробництво, збанкрутували через зростання ціни енергоносіїв [9, с. 37].

Таким чином, уряду для досягнення стійкого економічного зростання підприємств необхідно забезпечити сприятливий режим інвестування інноваційних процесів. Це гарантія того, що підприємства, які застосовують нововведення для підвищення ефективності своєї діяльності, не потерпають від прагнень зробити свою працю більш наукоємною. Доволі простим способом вирішення даної задачі є пільговий режим оподаткування підприємств, які впроваджують інноваційні технології, а також можливість отримання такими підприємствами державного кредиту за пільговими відсотковими ставками. Втративши частину коштів у зв'язку з недоотриманням частини податків до бюджету і направивши державні кошти на кредитування інноваційних підприємств, держава зрештою виграє. Продукт, проведений з використанням новітніх ресурсозберігаючих технологій, може не тільки замінити імпортовані товари, що зайняли непорушні позиції на українському ринку, але і збільшити дохід від експорту таких товарів за рубеж. Крім того, «інноваційні товари» матимуть попит не тільки в країнах третього світу, але й у розвинених.

Висновки та пропозиції. Зважаючи на наведені вище дані, слід констатувати, що наша економіка вже через 3-4 роки зіткнеться з дуже серйозною проблемою не тільки неспроможності за допомогою національного науково-технічного потенціалу забезпечити її потреби, але й сприймати зарубіжні технології.

Тільки системний підхід до значного покращання механізму державного регулювання інноваційної діяльності підприємств дозволить прискорити темпи створення національної інноваційної системи розвитку економіки України.

Враховуючи світовий досвід, зростання впливу держави на інноваційний розвиток підприємств має відбуватися у таких основних формах:

- 1) визначення пріоритетів інноваційної діяльності на рівні господарюючих суб'єктів;
- 2) фінансування інноваційної діяльності підприємств;
- 3) податкове регулювання і стимулювання інноваційної діяльності;
- 4) антимонопольне регулювання і забезпечення конкурентоспроможності у сфері інноваційної діяльності.

Також необхідно розширювати та поліпшувати інноваційну інфраструктуру через створення регіональних інноваційних систем та венчурних фондів, як однієї з їхніх складових. Це має відбуватися одночасно з удосконалення механізмів державного контролю та стимулювання інноваційної діяльності, через створення єдиного координуючого незаангажованого центру, з реальними повноваженнями та повною відповідальністю.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ:

1. Папів М. Чи стане Україна Швейцарією? / М. Папів // www.dt.ua.
2. Сем'янчук П.М. Інноваційна рента як форма економічного гешефту в умовах сучасної ери знань / П.М. Сем'янчук // Актуальні проблеми економіки, 2009 р. - № 4 (94) – С. 3-14.
3. Єрмошенко М.М. Проблеми державного регулювання інноваційного розвитку підприємств і шляхи їх розв'язання / М.М. Єрмошенко // Актуальні проблеми економіки, 2010 р. - № 3 (105) – С. 45-54.
4. Амоша А.И. Актуальные проблемы инновационного развития Украины и направления их решения / А.И. Амоша // Проблемы развития внешнеэкономически связей и привлечения иностранных инвестиций: региональный аспект – сборник научных трудов. Донецк: ДонНУ, 2008 – С. 451-456.
5. Куштим В.В. Ключові тенденції інноваційного розвитку реального сектору вітчизняної економіки / В.В. Куштим // Фінанси України – 2008. - № 11 – С. 117-122.
6. Портер М., Такеути Х., Сакакибара М. Японская экономическая модель: Может ли Япония конкурировать? / М. Портер // Москва: «Альпина Бизнес Бук», 2005 г. – С. 262.
7. Фісун А. Японська модель розвитку економіки / А. Фісун // Економіка України – 2009. - № 9. – С. 79 – 87.

ПРОБЛЕМЫ И ПЕРСПЕКТИВЫ РАЗВИТИЯ СОТРУДНИЧЕСТВА МЕЖДУ СТРАНАМИ ЮГО-ВОСТОЧНОЙ ЕВРОПЫ В РАМКАХ ЧЕРНОМОРСКОГО ЭКОНОМИЧЕСКОГО СОТРУДНИЧЕСТВА И ГУАМ

8. Третяк В.В., Дронова Н.В. Регіональна інноваційна система як основний об'єкт формування інноваційної політики / В.В. Третяк // Актуальні проблеми економіки, 2009 р. - № 3 (93) – С. 131-137.
9. Ігнатенко А.В., Кабанов В.Г., Харченко О.І. Інвестиційне регулювання інноваційної діяльності за умови забезпечення оптимального рівня економічної безпеки України / А.В. Ігнатенко // Актуальні проблеми економіки, 2009 р. - № 4 (94) – С. 33-40.

РЕЗЮМЕ

В статті проведено аналіз та виявлено основні проблеми, що перешкоджають ефективному функціонуванню правових норм та прискоренню інноваційного розвитку національної економіки України. Та наведено декілька чинників, що мають розв'язати ці проблеми, а саме: створення регіональних інноваційних систем, стимулювання розвитку венчурних фондів, податкові пільги для інноваційно активних підприємств, створення єдиного державного координуючого органу інноваційного розвитку національної економіки.

Ключові слова: інноваційний розвиток, інноваційні системи, національна економіка

РЕЗЮМЕ

В статье проведен анализ и выявлены основные проблемы, которые препятствуют эффективному функционированию правовых норм и ускорению инновационного развития национальной экономики Украины. Также приведено несколько факторов, которые должны развязать эти проблемы, а именно: создание региональных инновационных систем, стимулирование развития венчурных фондов, налоговые льготы для инновационно активных предприятий, создание единственного государственного координирующего органа инновационного развития национальной экономики.

Ключевые слова: инновационное развитие, инновационные системы, национальная экономика

SUMMARY

In the article an analysis is conducted and found out basic problems which hinder the effective functioning of legal norms and acceleration of innovative development of national economy of Ukraine. But a few factors which must unite these problems are resulted, namely: creation of the regional innovative systems, stimulation of development of venture funds, tax deductions for innovative active enterprises, creation of the unique public coordinating organ of innovative development of national economy.

Key words: innovation development, innovation systems, national economy

ВЗАИМОДЕЙСТВИЕ ФИНАНСОВОГО И НАЛОГОВОГО УЧЕТА (НА ПРИМЕРЕ ЛИТВЫ)

Гипиене Г., доктор социальных наук, доцент кафедры финансов и учета Каунасского факультета Вильнюсского Университета.

Радкявичюте Ю., магистр кафедры финансов и учета Каунасского факультета Вильнюсского Университета.

Постановка проблемы. На сегодняшний день несоответствие финансового и налогового учета становится все более актуальным вопросом и даже проблемой для многих стран мира, в том числе и Литвы. После вступления в силу стандартов финансового учета, несоответствие между финансовым и налоговым учетом стало просто неизбежным. Для того, чтобы выяснить взаимодействие финансового и налогового учета в Литве, необходимо выяснить, какая же связь существует между правилами финансового учета и налогового законодательства в Литве.

Ввод. Связь между финансовым и налоговым учетом постоянно развивается и в то же самое время она является гораздо более сложным процессом, чем это может показаться с первого момента. И, хотя правила финансового учета являются основой проведения бухгалтерского учета и создания налоговых деклараций компании, связь между финансовым и налоговым учетом всегда была сложной. Существенная причина несоответствия этих двух систем учета связана с их различными целями, задачами и принципами их исполнения. Цель финансового учета - оценить результат деятельности, чтобы знать реальную ситуацию компании; цель налогового учета – обложить налогом результат деятельности компании.

Для объяснения, почему налоговые обязательства должны быть определены на основе финансового учета, существуют и логичные причины. Также следует отметить, что ведение финансового учета в соответствии с требованиями налогового закона зависит от многих факторов, соответствующих целям обложения налогом, а не целям финансового учета.

Предмет статьи - финансовый и налоговый учет.

Цель статьи - рассмотреть и исследовать взаимодействие финансового и налогового учета, предоставляя причины несоответствия финансового и налогового учета; рассмотреть и проанализировать возможные случаи связи или несоответствия финансового и налогового учета на международном уровне, а также заострить внимание на взаимодействии финансового и налогового учета в Литве.

Методика. Статья подготовлена на основе систематического анализа научной литературы и результатах исследования эффективной нормы налога от прибыли и результатах статистического исследования фактической величины налога от прибыли.

Теоретические предположения несоответствия финансового и налогового учета

В результате разных целей бухгалтерского учета, которые зависят от различных потребностей потребителей, учет компании делится на финансовый и налоговый. Данные и информация финансового учета необходима для всех заинтересованных внутренних и внешних клиентов, а налоговый учет предназначен только для государственных учреждений, которые администрируют налоги.

По мнению Tang (2005), определение налогов, управление и регулирование являются одной из функций государственной власти, которая оказывает влияние на систему учета и в то же самое время помогает определить стоимость облагаемой налогом единицы. Именно поэтому регламенты учета имеют свои определенные правила и процедуры, которые используются компаниями для разработки и представления достоверной и объективной финансовой информации о себе внутренним и внешним пользователям информации, т.е. заинтересованным клиентам.

Различные цели и задачи финансового и налогового учета, несоответствие основных принципов, различия между понятиями доходов и расходов, оппортунистическое поведение менеджеров компаний и принятые правительством решения можно выделить в качестве ключевых причин несоответствия финансового и налогового учета.

Необходимо подчеркнуть, что помимо причин несоответствия, финансовый и налоговый учет постоянно находятся в процессе изменения и развития. С вступлением в силу новых налоговых законов меняется и налоговый учет. Секретарь Американской Государственной казны William E. Simon когда-то сказал, что "налоговая система всегда должна выглядеть так, как будто она была сформирована с целью достижения поставленных чьих-то целей...". Эту систему нельзя отнести к статичной, так как она постоянно меняется. При изменении экономической ситуации в стране, меняется и налоговая система. Таким образом, в финансовом и налоговом учете постоянно происходят изменения; он развивается и становится все более сложным. Главная проблема заключается в том, что сама система не меняется и не развивается с одинаковой скоростью и в том же самом направлении.

Налоговое законодательство основывается на принципах и практики учета на разных уровнях в разных странах. Организация развития экономического сотрудничества, проводя исследование стандартов учета, выделила три основных типа связи между финансовым и налоговым учетом:

1. Практика учета зависит от налогового законодательства.